

Szoliva János

Elpárolog

Semmit se halaszt az idő,
elmúlik a nyár.
Hervad a rózsakert, szétesik a táj —,
elpárolog a látvány.

Enyészet vagyok én is,
könyörtelen fogyatkozás —,
bizonytalan létezés.

Elmegy mellettem az idő,
valahol mindig meghalok.

Vacog

Hánytorognak roppant igéim —,
elgurulnak a távlatok.

Kisdéd szalmáján vacog,
örök árvaságom.

Háromsorosok

Ez nem az én időm,
a bohóc már kiköltözött belőlem.
Vendégszerepet nem vállalok.

*

Kitakarja, befedi a sebeket a szó,
vigasztal a csönd.
Az éjszaka megágyaz mindenkinek.

*

Repedeznek a falak,
kitekintetek a világra.
Hatalmas rés a Teremtés.

Vallomás

Homályos tükroemben
mindig téged láttalak.
Mások testén is
téged érintettelek —,
fölsimertem hangodat.

Most együtt sétálunk,
míg belénk nem fárad az élet.

Nyakamba dől

Belém ivódtál,
mint ruhába az illat.
Mély a test érzése,
őrizetlen az álom.

Te vagy nekem a hol vagy,
a megint elmaradtál.
A csöndben te vagy a hiány —,
nyakamba dől a délután.

Időtlen

Hóember-tisztaságú tél,
fagyos magamat gombolgom.
Időtlen remegés,
kőtáblán a parancsolat.

Túlélem

Belém gyűrődnek az utak,
búcsúznak az évek.
Hunyorog a képzelet —,
túlélem halálom.